

Arrest

nr. 154 854 van 21 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). De bestreden beslissing werd aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Albanese nationaliteit.

Op 16 februari 2012 nam de gemachtigde naar aanleiding van een vreemdelingencontrole het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 22 februari 2012 werd verzoeker gerepatrieerd met als bestemming Tirana.

Op 6 augustus 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 31 augustus 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) in toepassing van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

Op 19 september 2012 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies.

Op 19 februari 2013 werd hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdoovende middelen.

Op 17 mei 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar, op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980, (bijlage 13sexies).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van de Minister van/van de gemachtigde van de Minister van van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie W.VH, Attaché,

wordt aan de genaamde H.. E.. geboren te P, op [...1990] die de Albaneese nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om ten laatste op 24.05.2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene werd van 19.02.2013 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdoovende middelen.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar om de volgende redenen:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

REDEN VAN DE BESLISSING :

Aan betrokkene wordt geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek toegestaan

Indien hij dit bevel niet opvolgt, loopt hij gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Diezelfde dag werd besloten tot opheffing van het bevel tot aanhouding, onder voorwaarden.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens machtsmisbruik aan.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"1.1

Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend enkel en alleen omdat hij van 19.02.2013 tot 17.05.2013 onder aanhoudingsmandaat geplaatst was uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en omdat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat uit het feit dat hij van 19.02.2013 tot 17.05.2013 onder aanhoudingsmandaat geplaatst was (uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen) en uit het feit dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België geenszins door verweerder zomaar kon afgeleid worden dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad.

1.2

Dat de verzoeker eveneens opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidig gedrag van de betrokkene¹.

Dat de voorlopige hechtenis van verzoeker (samen met het vermeende risico op onderduiken en zijn vermeende gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid) en het feit dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België geen voldoende motivering is om hem zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod te betekenen.

Dat er in hoofde van verzoeker er zelfs nog geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling. Dat verzoeker geacht wordt onschuldig te zijn zolang zijn schuld niet vaststaat.

Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec.1977, p. 297).

1 R.v.St., 27 juni 1979, Arr.R.v.St., 1979, nr. 19.722 ; R.v.St., 2 december 1977, Arr. R.v.St., 1977,1381, R.v.St, 7 oktober 1968, Arr. R.v.St., 1968, 710, nr. 13.146

Dat derhalve verweerder de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het persoonlijke en actuele gedrag van verzoeker en heeft zich enkel gebaseerd op verzoekers voorlopige hechtenis van 19.02.2013 tot 17.05.2013 in de strafinrichting van Brugge.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt of het gedrag van de verzoeker, die tot op heden nog geen strafrechtelijke veroordeling in België onderging en die heden is ingeschreven te 9000 Gent, Nieuwland 72 (cf. stuk 3), een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, voor de openbare orde en voor de nationale veiligheid vormt.

Dat er sprake is van een onredelijke beslissing en van machtsmisbruik in hoofde van verweerder.

1.3

Dat overigens de verzoeker betekende bijlage 13 sexies in strijd is met de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 17.05.2013 waarbij verzoeker in vrijheid werd gesteld onder volgende voorwaarden (cf. stuk 2):

- 1. Vast adres zoeken en dit meedelen aan de onderzoeksrechter en bij verandering van verblijf, de onderzoeksrechter op voorhand inlichten.*
- 2. Geen misdrijven meer plegen.*
- 3. Van algemeen goed gedrag zijn.*
- 4. Absoluut drugverbod.*
- 5. Een absoluut contactverbod, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks, met drugsmilieu in het algemeen en met zijn afnemers en leveranciers in het bijzonder.*
- 6. De positieve verplichting om iets te doen aan zijn illegaal statuut.*

7. *Bij alle proceshandelingen persoonlijk verschijnen, zodra zulks van hem gevorderd wordt.*
8. *Zich onmiddellijk bij elke oproeping om het even welke politionele overheid aan te bieden.*
Dat uit deze beschikking (waarbij verzoeker in vrijheid werd gesteld) geenszins kan afgeleid worden van in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken en er een gevaar zou zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid, zoals verweerder in bijlage 13 sexies placht te beweren.
Dat de (motivatie van de) verzoeker betekende bijlage 13 sexies derhalve in strijd is met de (voorwaarden van de) beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 17.05.2013 waarbij verzoeker in vrijheid werd gesteld (nu er geen risico bestaat op onderduiken en nu hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid).
Dat er sprake is van een niet afdoende gemotiveerder beslissing en van machtsmisbruik in hoofde van verweerder.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, de artikelen 7, 74/14 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en het feit dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, dat omwille van een risico op onderduiken - daar verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft - en het feit dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en de nationale veiligheid er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en de termijn van het inreisverbod op drie jaar is gesteld aangezien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat uit het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst van 19 februari 2013 tot 17 mei 2013 in hoofde van een inbreuk op de wet inzake verdovende middelen de gemachtigde geenszins kon afleiden dat zijn gedrag de openbare orde of nationale veiligheid heeft geschaad. Hij stipt aan dat maatregelen van openbare orde en nationale veiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en huidig gedrag van betrokkene en het vermeende risico op onderduiken en het vermeende

gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid geen voldoende motivering zouden zijn nu er geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling en omwille van het vermoeden van onschuld. Hij stelt dat een verwijderingsmaatregel geen preventieve maatregel mag zijn. De gemachtigde zou geen enkel onderzoek gedaan hebben naar het persoonlijke en actuele gedrag van verzoeker.

De Raad kan verzoeker niet volgen. Verweerder haalt terecht in de nota aan dat het feit dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, niet verhindert dat de gemachtigde op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige dan wel onredelijke wijze op basis van het aanhoudingsmandaat geoordeeld heeft dat hij door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid zou kunnen schaden en bijgevolg een gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid. De gemachtigde heeft zich hiervoor wel degelijk op het persoonlijk en actueel gedrag van verzoeker gebaseerd door te verwijzen naar het aanhoudingsmandaat waaronder verzoeker van 19 februari 2013 tot op het ogenblik van de bestreden beslissing was geplaatst. Het aanhoudingsmandaat was op het ogenblik van de bestreden beslissing een actueel gegeven, gestoeld op zijn persoonlijk gedrag, daar de bestreden beslissing aan verzoeker in het penitentiair complex van Brugge werd betekend. Zoals gesteld is voor de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde geen strafrechtelijke veroordeling vereist.

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft, dient gesteld dat het overeenkomstig de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekomt te onderzoeken of verzoeker zich legaal op het grondgebied bevindt, of hij een gevaar inhoudt voor de openbare orde, of er een risico op onderduiken bestaat, of een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden toegekend en of hierop een inreisverbod kan worden gesteund. Er kan *in casu* geen sprake zijn van machtsmisbruik nu verweerder niets anders gedaan heeft dan hetgeen waartoe de wet hem machtigt, met name het beoordelen van de voormelde elementen in toepassing van de voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vervolgt nog dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, dat dateert van dezelfde dag als de dag van de bestreden beslissing. Uit die beschikking zou niet kunnen worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat of dat er een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Wat betreft het risico op onderduiken is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof van Justitie hieraan heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

"[...] 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht."

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet:

"'risico op onderduiken': het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;"

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de gemachtigde op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het oordeel van het risico op onderduiken is gekomen nu dit zou strijden met de bepalingen en voorwaarden van de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 17 mei 2013. Vooreerst moet de Raad zich baseren op de elementen die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er staat vast dat de bestreden beslissing nog aan verzoeker in de penitentiaire instelling werd betekend, de invrijheidsstelling moet dus nadien gebeurd zijn en kon door de gemachtigde niet in de overweging worden meegenomen. Hoe dan ook en ten overvloede stelt de Raad vast dat de overwegingen van de bestreden beslissing juist conform de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge zijn, en dit zowel wat betreft het risico op onderduiken als wat betreft het actuele gevaar voor de openbare orde.

Wat betreft het door de gemachtigde weerhouden risico op onderduiken, leest de Raad in de beschikking immers *“hij heeft geen officiële middelen van bestaan en geen gekende woonplaats in het Rijk”* en verder *“gelet op het recidive- en onttrekkingsgevaar”*. Ook de voorwaarden bepalen dat verzoeker een vast adres moet zoeken.

Aangaande het gevaar voor de openbare orde stelt de voornoemde rechtbank eveneens in duidelijke bewoordingen: *“gelet op het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld lastens de inverdenkinggestelde en overwegende dat de ten laste gelegde feiten van die aard zijn dat zij voor de inverdenkinggestelde een correctionele hoofdgevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf tot gevolg kunnen hebben. Gelet op de volstrekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid, zoals blijkt uit de hierna vermelde omstandigheden van de zaak en dewelke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde namelijk: Dat er met betrekking tot deze feiten voldoende aanwijzingen van schuld zijn in hoofde van de inverdenkinggestelde. Betrokkene geeft toe 2 keer minstens 20 gram cocaïne te hebben verkocht. [...] Overwegende inderdaad dat de ten laste gelegde feiten zoals daartoe aanwijzingen bestaan getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij moet worden beschermd.”*

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en van machtsmisbruik is geen sprake.

Waar verzoeker in de aanhef van zijn eerste middel ook nog de schending heeft aangehaald van het evenredigheidsbeginsel, heeft hij nagelaten concreet te duiden op welke wijze de bestreden beslissing het aangehaalde rechtsbeginsel schendt, dermate dat deze schending op onontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Evenmin is er sprake van machtsmisbruik.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende levenspartner, mevrouw V. K. die toegelaten is tot verblijf in België en met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat de bestreden beslissing een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“[...]”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel2.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dd. 17 mei 2013, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn levenspartner in België en gedurende drie niet naar België mag terugkeren) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; EHRM 7 juli 2015, nr. 60.125/11, V.M. /België, §215), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad moet in deze vaststellen dat verweerder in de nota een punt heeft waar hij stelt dat het gezinsleven niet is aangetoond nu hij op geen enkele wijze zijn verklaring staft dat zijn levenspartner in het Rijk verblijft, noch dat hij of zij toegelaten zou zijn tot effectief verblijf. Verzoeker vermeldt immers in het verzoekschrift mevrouw V.K. als zijn levenspartner. De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag zijn vrees voor vervolging heeft gestoeld op zijn homoseksuele geaardheid en op een relatie met onder meer de heer B.I. op Belgisch grondgebied. De weigering van inoverwegingname van het CGVS was overigens niet gebaseerd op het in twijfel trekken van de geaardheid van verzoeker, doch wel op een intern vluchtalternatief en de overweging dat bescherming van de nationale overheden mogelijk is. In het administratief dossier zit wel nog een administratief verslag vreemdelingencontrole uitgevoerd op 16 februari 2012, doch in dat verslag is er sprake van een vrouwelijke verloofde met de naam T.A., hetgeen niet overeenkomt met de huidige vermelde levenspartner. Verzoeker vermeldt dat hij de intentie heeft met mevrouw V.K. een wettelijke samenwoning te ondertekenen en dat hij met haar samenwoont, doch hij toont dat gezinszins aan.

Nu het gezinsleven niet is aangetoond, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangenomen worden, noch kan er sprake zijn van een disproportionele verhouding tussen een gezinsleven en de belangen van de Belgische staat om de openbare orde veilig te stellen, de Vreemdelingenwet te laten respecteren en de toegang tot en het verblijf op het grondgebied te controleren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES